

Arrest

nr. 152 585 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. BARBIEUX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegegeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog met betrekking tot artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

In dit verband wordt erop gewezen dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij al 4,5 jaar een relatie heeft met een Belg, dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning zijn gaan afleggen en dat zij reeds een familiecel uitmaken en deze wensen verder te zetten in België. Met dit betoog voert de verzoekende partij echter niet aan, laat staan dat zij aantoon, dat het onmogelijk zou zijn haar gezinsleven met haar partner in de toekomst elders verder te zetten. Ook door te stellen dat het voor haar en haar partner onmogelijk is om hun familieleden ten volle te beleven indien zij naar Oekraïne zou teruggestuurd worden, toont zij niet aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst te vergezellen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Bijkomend wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt. Bovendien dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de intentie van de verzoekende partij tot wettelijke samenwoning, maar wordt gesteld dat deze haar niet automatisch recht geeft op verblijf en dat zij naar haar land kan terugkeren om een "visa" te krijgen.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 23 mei 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 3 september 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond, volhardt zij in de middelen, meer bepaald in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955: zij heeft een relatie met een Belg die al meer dan vier jaar duurt, het gaat niet op dat de verwerende partij veronderstelt dat deze partner de verzoekende partij volgt naar Oekraïne, dit is een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij op 5 januari 2015 een bijlage 19ter indiende en op 17 juli 2015 een F-kaart, geldig tot 6 juli 2020 kreeg. Zij legt hiervan het bewijs neer ter zitting en stelt zich aan te sluiten bij de beschikking.

De verwerende partij stelt nog steeds belang te hebben omwille van haar familieleden. Zij stelt dat de afgifte van een F-kaart een impliciete intrekking van de bestreden beslissing is, waardoor er geen voorwerp meer is. Er is dan ook des te meer reden tot vernietiging, te meer gezien de verwerende partij blijft verwijzen naar de beschikking.

De verwerende partij repliceert dat er op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog geen F-kaart afgeleverd was.

De verzoekende partij repliceert dat er dus wel belang is, gelet op het familieleden. De verwerende partij verwijst naar haar nota en sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.

2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761).

2.2.2 Ter terechtzitting van 3 september 2015 is gebleken dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dit is een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Zodoende is de rechtstoestand van de verzoekende partij gewijzigd – zij is thans gerechtigd op het grondgebied te verblijven – en kan de bestreden beslissing, met name een bevel om het grondgebied te verlaten, niet langer uitgevoerd worden. De verzoekende partij wordt door dit bevel dan ook niet meer benadeeld en de vernietiging ervan kan haar geen voordeel meer opleveren.

Met haar betoog ter terechtzitting, waarin zij enerzijds stelt dat de bestreden beslissing impliciet ingetrokken werd, zodat onderhavig beroep geen voorwerp meer heeft, maar zij anderzijds meent dat er des te meer reden tot vernietiging is en blijft benadrukken dat zij omwille van haar familieleden nog steeds belang heeft, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij toch nog over het rechtens vereiste belang zou beschikken. Zij laat immers na uiteen te zetten op welke manier een impliciete intrekking en een verlies van voorwerp verenigbaar zou zijn met een behoud van belang (en een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing), en laat tevens na uiteen te zetten op grond waarvan zij omwille van haar familieleden meent nog steeds een belang te hebben bij de vernietiging van een bevel dat niet langer uitvoerbaar is omwille van het feit dat de verzoekende partij thans een verblijfsrecht als familielid van haar Belgische partner heeft bekomen.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het beroep, bij gebrek aan het rechtens vereiste actuele belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE